

Het volbrachte verlossingswerk

Volmaaktheid is alleen te vinden op het kruis van Golgotha. Het is een werk dat volmaakt is en volmaakt maakt – een werk dat ééns voor altijd is gebeurd, en daarom nooit herhaald hoeft te worden; het is een werk waaraan niets kan worden toegevoegd, een werk waarboven het persoonlijk getuigenis van de Heer staat dat het **voleindigd en volbracht** is.

We weten dat ook God, Die tot hiertoe zwijgend heeft toegezien, getuigenis gaf van de volkomenheid van dit werk: in het gescheurde voorhangsel, de vrije toegang tot Hem, in de geopende graven en in het getuigenis van bloed en water uit de doorstoken zijde van de Heiland (Matth. 27:51-53; Joh. 19:34)

‘Het is volbracht!’ – het werk van eeuw’ge waarde;
en God is nu verheerlijkt op de aarde
door Zijn geliefde Zoon, Die riep met kracht:
‘Het is volbracht – het is volbracht!’

‘Het is volbracht!’ – God wilde aan zondaars denken
om hun Zijn liefde en eeuwig heil te schenken.
Het werk dat hun dit heil heeft aangebracht,
Dat is volbracht – dat is volbracht.

Geestelijke Liederen 190:1,2

‘En Jezus riep met luider stem en zei: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dit gezegd had, stierf Hij’ (Luk. 23:46). Op het getuigenis ‘Het is volbracht’ – Zijn laatste getuigenis in het kleed van nederigheid – volgen onmiddellijk Zijn laatste woorden. We zouden het ons ook niet anders kunnen voorstellen. Met *luider* stem stierf Hij, zo lezen we als we de Mens Christus Jezus vóór ons hebben (zie ook Matth. 27:50 en Mark. 15:37). Het is niet meer een schreeuw van diepe zielenneed in het gescheiden-zijn van God, niet meer de uitdrukking van het verlangen naar bevrijding uit deze nood, zoals hiervoor. In volkomen vertrouwen en diep vrede zet Hij de laatste stap, die Hem niet, zoals de zondaar, voor eeuwig van God scheidt, maar (vooral wat de geest betreft) Hem tot Zijn God en Vader zou terugbrengen. Zou God dan Hem Die Hem volkomen verheerlijkt heeft, Die voor alles de dood gesmaakt heeft (Hebr. 2:9), hebben kunnen afwijzen? Hij kon dit net zo min als dat Hij kon toegeven dat Zijn Heilige het verderf zou zien (Ps. 16:10).

De Heer is niet gestorven aan de gevolgen van de kruisiging – dat wil zeggen niet aan een natuurlijke, lichamelijke doodsoorzaak. Nee, Hij stierf met ‘luider stem’, zoals vóór Hem en na Hem geen enkele kruisiging is gestorven. Pilatus verwonderde zich dat Hij al gestorven was (Mark. 15:44). Wij hebben voor deze bijzondere dood een onweerlegbare getuige, namelijk de hoofdman die bij het kruis stond. Aan zijn oog en oor is niets ontgaan van dit merkwaardige gebeuren daar vóór hem. Toen deze man, die daar zijn werk verrichtte, zag dat Hij zó riep en toen stierf, zei hij: ‘Waarlijk, deze Mens was Gods Zoon!’

Wat een gebeurtenis is dit toch, waarop onze blik aan het eind van deze overdenking gericht wordt. Wat een laatste, overweldigende openbaring van de verborgenheid van de godsvrucht: God en Mens tegelijk, God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). We zien naast de diepste vernedering hier de meest verheven hoogheid van Hem Die daar aan het kruis hing. Hij zette Zijn leven Zelf in voor de schapen; niemand nam het van Hem. ‘Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen. Dit gebod heb Ik

van Mijn Vader ontvangen' (Joh. 10:18). Met opgeheven hoofd heeft Hij het werk volbracht; daarna boog Hij het en gaf Zijn geest over, dat wil zeggen: in een kracht die voortkwam uit een handeling van Zijn eigen persoonlijke wil.

Het Griekse woord voor 'overgeven' is niet hetzelfde als in Lukas 23:46, maar wel als in Efeze 5:2. Verder wordt het nergens voor het sterven van een mens gebruikt. Hij 'is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood van het kruis' (Fil. 2:8). De hoofdman bij het kruis is niet de enige gebleven die met grote bewondering vervuld was door zo'n dood.

Zo werd de Heer 'uit de angst en uit het gericht weggenomen' (Jes. 53:8). Zo verliet Hij, de Eersteling van de ontslapenen, deze aarde weer, om in een andere wereld een leven in te gaan dat niets meer te maken heeft met de grote vraag van de zonde. Hij heeft 'de uitgang volbracht die Hij zou vervullen in Jeruzalem'!

F. von Kietzell